

Mahabharata

Mahabharata

DEL ETT: TÄRNINGEN ÄR KASTAD

Återberättad av

KENNETH ANDERSON

Originaltitel ”Mahabharata”
utgiven av Torchlight Publishing, Inc.
Copyright © 1999 Kenneth Anderson

Översättning från engelskan: Ingemar Åhlund
Copyright © 2012 BBT

Puri ingår i The Bhaktivedanta Book Trust, som grundades 1987.

Typsnitt: Centaur MT

www.mahabharata.se

www.puri.se

978-91-978412-1-4 (del ett)
978-91-978412-2-1 (del två)
978-91-978412-0-7 (båda banden)

I N N E H Å L L

DEL ETT: TÄRNINGEN ÄR KASTAD

Kuruernas äldste föds	1
Pandu förbannas och välsignas	15
Pandaverna anländer till Hastinapura	29
Duryodhana inleder sina onda intriger	39
Vapenuppvisningen	55
Kauravernas hat växer	67
Pandaverna skickas iväg	81
Ghatotkacha föds och Baka dödas	97
Gandharvan Angaraparna	107
Draupadis svayamvara	119
Pandaverna äktar Draupadi	133
Kungen överlämnar halva riket	147
Arjunas pilgrimsfärd	161

Khandavaskogen brinner upp	177
Den himmelska hallen	189
Den mäktige Jarasandha	199
Rajasuya-offret	213
Duryodhanas avund	227
Tärningsmatchen	239
Draupadi släpas inför församlingen	253
Pandaverna förvisas	271
In i skogen	283
Dhritarashtras ängslan	293
Yudhishthiras moraliska instruktioner	307
Arjuna färdas till himmelen	327
Till Badarika Ashram	345
Bhima träffar Hanuman	359
Kuvera förolämpas	371
Arjuna återvänder	385
Krishna besöker pandaverna	395
Striden mot gandharverna	411
Vismannen Durvasa	431
Jayadratha rövar bort Draupadi	443

Dödens sjö	455
In i Virata	469
Draupadi förolämpas på nytt	483
Kuruerna anfäller Virata	501
Arjuna möter kuruerna	511
Slaget vid Virata	527
Förvisningen är över	539
Kungarna väljer sida	555
Dhritarashtra budskap	569
Den blinde kungens ängslan	581
Panik bland kauraverna	591
Pandaverna konsulterar Krishna	617
Krishnas fredsuppdrag	629
Duryodhanas envishet	645
Till Kurukshetra	667
<i>Mahabharatas huvudpersoner</i>	689
<i>Släkträd för olika dynastier</i>	702
<i>Ordförklaringar</i>	705

Det följande är en historisk berättelse.

KURUERNAS ÄLDSTE FÖDS

Ambika kikade nyfiket i spegeln då hennes tjänarinnor slutat sminka henne inför det som väntade. Hon hade inte förlorat något av sin skönhet, trots sina månader av sörjande. Ambikas hy var fulländad och vit som mjölk, och hennes ovala ansikte inramades av kolsvart, lockigt hår. Ovanför de svarta ögonen, vilka liknade två lotuskronblad, välvde sig bågformade ögonbryn. Inte att undra på att kung Vichitravirya varit så betagen i henne och sällan lämnat hennes sida. Då han levde hade hennes tjänarinnor smyckat henne varje kväll, ifall hennes herre önskade göra ett närmande. Medan Ambika åter tog på sig sina smycken och fina kläder sökte sig hennes tankar sorgset tillbaka till den tid hon tillbringat tillsammans med sin make. Hur märkligt kändes det inte att nu förbereda sig för att träffa en annan man, efter att ha legat i den store hjältens kraftfulla armar!

Ambika ryggade inför vad som komma skulle och blev alltmer rastlös. Hennes tjänarinnor sprang runtomkring henne, och hon skickade iväg dem. Hon behövde vara ensam en stund för att tänka över situationen. När Vichitravirya hade dött en för tidig död hade hon velat stiga upp på hans likbål och följa honom till de himmelska världarna, eftersom hon inte kunde tänka sig att leva utan honom. Men Satyavati, kungens mor, hade hindrat henne – hon hade fortfarande en plikt att fullgöra. De hade inte fått några barn, trots att de under sitt sjuåriga äktenskap upplevt så mycken njutning tillsammans. Kungen skulle underlåta att uppfylla en av sina främsta plikter om han inte efterlämnade en tronföljare. Hur skulle han i så fall kunna nå de högre världarna?

Satyavati hade till slut övertygat Ambika och hennes medhustru Ambalika att stanna och fullgöra sin makes plikt, och därigenom försäkra sig om hans själs välgång. Enligt skrifterna kunde en äldre bror i en nödsituation avla ett barn med sin yngre brors hustru om denne själv inte förmådde det. Detta var en sådan nödsituation.

Ambika kände sig plötsligt lugnare. Hon skulle inte svika den kärlek hon kände för sin make genom sin förbindelse med Bhishma; den skulle tvärtom utgöra en tjänst för honom och kungariket. Hon avbröt sitt rastlösa gående av och an och lade sig på elfenbenssängen, fylld av både blyghet och förväntan. Bhishma var en kraftfull och rättfärdig man. Vem skulle kunna vara en bättre far till den framtida kungen? Hon borde försäkra sig om att han kände sig fullständigt hedrad av henne.

Det knackade på dörren. Ambika tittade blygt upp. Dörren öppnades, och en lång man steg in. Blodet isades i Ambikas ådror. Detta var inte Bhishma! I hennes sängkammare stod istället en rynkig, ful och smutsig asket. Kring hans tärda ansikte hängde håret i tovor och han stirrade till synes ilsket på henne. Hans tänder var bara aningen mindre svarta än hans hudfärg. Runt midjan bar han sitt enda plagg, ett smutsigt ländskynke. Ett lager av smuts täckte hans håriga kropp. Han gick direkt fram till sängen och satte sig bredvid henne. Hon ryggade genast tillbaka inför den hemska stank som kom från hans

kropp. Vem var detta? Hon kände inte till någon annan svåger än Bhishma. Ambika bad till gudarna att hon skulle förlora medvetandet. Hur skulle hon annars kunna uthärda att denna fränstötande man rörde vid henne? Hon slöt sina ögon då han lade sina händer på hennes kläder, nätt och jämnt förmögen att hålla tillbaka ett skrik.

Satyavati anklagade sig själv. Hade det inte varit för hennes fars girighet, så skulle Hastinapura nu inte ha befunnit sig i en sådan osäker situation. Här satt den kraftfulle Bhishma, gudinnan Gangas son. Någon större hjälte fanns inte på jorden. Han var den rättfärdige kungen Shantanu äldste son och därmed den naturliga arvingen till Hastinapurans tron, men kungarikets lycka och välgång hade omintetgjorts av hennes dåraktige far för hennes skull.

Hon kunde fortfarande klart minnas hur det gått till. Det hade till en början varit en helt vanlig dag. Hon satt vid flodstranden och väntade på resenärer som hon kunde ro över floden. Hennes far, fiskarfolkets ledare, hade gett henne denna syssla så att hon skulle få ta del av de religiösa meriter som tjänst till resande gav upphov till. Just den här dagen hade emellertid den mäktige Shantanu, som härskade över hela världen, jagat i skogarna i närheten och förförts av den lockande väldoft som kom från hennes kropp. Han hade blivit besatt av hennes skönhet efter att ha funnit källan till denna himmelska doft. Hans blick visade tydligt att han ville ha henne. Då han fått veta att hon var ogift hade han skyndat till hennes fars hus för att be om hennes hand.

När hon kom hem hade hon sett Shantanu bestört lämna deras enkla hydda. Hennes far hade ställt som krav att han kunde gifta sig med henne endast om han lovade ge tronen till hennes son. Men kejsaren hade redan en kvalificerad son i Devavrata, vilken redan hade vigts till prinsregent. Kungen hade inte varit beredd att svika

sin värdiga och älskade son enbart för sin egen njutnings skull, varför han gett sig av med hjärtat plågat av begär.

Satyavati hade också trånat i många dagar, och hon bad till gudarna att de skulle arrangera så att hon fick förenas med kungen. En dag uppenbarade sig så Devavrata, utan Shantanus vetskap, vid deras hydda för att be om hennes hand på kejsarens vägnar. Hennes far upprepade sitt krav och Devavrata gick med på det. Han skulle aldrig bestiga Hastinapurans tron; kronan kunde överlätas till Satyavatis barn. Trots detta tvekade hennes far. Han hade hört tillräckligt om hovintriger för att veta att om Devavrata avsade sig tronen, så skulle dennes barn kunna känna sig lurade och vända sig mot Satyavatis son.

Fiskarkungen gav uttryck för sina tvivel, och Devavrata avgav då ett oerhört löfte: han skulle aldrig ta sig någon hustru, utan leva i celibat hela sitt liv. För att säkerställa sin fars lycka sade han sig vara beredd att avstå från all sådan njutning för egen del. Satyavati kom nu ihåg att när Devavrata avgett detta allvarliga löfte så hade ett regn av blommor fallit och en dånande röst ekat från skyn: "Hans namn ska från och med denna dag vara Bhishma, 'den som avgett ett oerhört löfte'."

Satyavati tittade på Bhishma som respektfullt satt framför henne. Hon sade hans namn och han tittade upp, beredd att utföra hennes order. Kanske skulle hon fortfarande kunna övertyga honom. Han hade alltid lytt hennes order, särskilt efter Shantanus död.

"Min käre Bhishma, var vänlig och tänk över saken ännu en gång", sade Satyavati medan hon drog sin fina silkessari över sitt flätade hår. "Du avgav ditt löfte i syfte att säkerställa din fars och mina intressen. Jag löser dig nu från detta löfte. Du har alltid fört ett rättfärdigt liv. Var vänlig och ta hänsyn till vår nuvarande situation. Du avgav ditt löfte för att tjäna dina äldre släktingar, och på samma sätt bör du nu tjäna dem genom att handla med vår ätts välgång som mål. Detta är tveklöst din plikt. Stig upp på Hastinapurans tron, och avla kraftfulla söner för att trygga framtiden för detta uråldriga kungarike."

Bhishma skakade irriterat på huvudet och sade: "O Satyavati! Var snäll och be mig inte lämna sanningens väg. Ditt förslag kan aldrig bli

verklighet. Solen kan avsäga sig sin glans, vattnet sin väta och skyn sitt ljud, men Bhishma kommer aldrig att överge sanningen.”

Bhishma bad Satyavati att tänka över den djupare orsaken till den oväntade kris som hotade kungariket: det allsmåktiga ödet. Hur skulle annars de två kraftfulla söner som Satyavati fött båda kunnat dö utan att ha efterlämnat någon tronarvinge? Alla jordens kungar hade betalat skatt till Satyavatis äldste son Chitrangada, vars tapperhet i strid och orubbliga rättfärdighet blivit ryktbar till och med i de himmelska världarna. Det var därför den mäktige gandharvakungen med samma namn blivit avundsjuk då han hört ryktet om hans ära. Den avundsamma gandharvan kunde inte tillåta att ytterligare en berömd och kraftfull Chitrangada fanns till. Han kom till jorden och utmanade sin rival till strid. Efter en kamp som varat i många år dödades slutligen Satyavatis tappra son, och den högmodiga gandharvan återvände i triumf till de himmelska världarna.

Därefter hade den mäktige Vichitravirya bestigit tronen. Efter blott sju år som härskare hade han emellertid plötsligt dött i en sjukdom. Varken han eller hans bror efterlämnade några barn.

Bhishma ställde sig upp och tittade ut genom fönstret. Fullmånen spred ett silverfärgat ljus över palatsets trädgårdar och de breda sandstensgångar där Vichitravirya älskat att ströva tillsammans med sina drottningar. Han vände sig åter mot Satyavati och fortsatte: ”Vi kan inte gäcka ödet genom att handla på ett omoraliskt sätt. En rättfärdig man handlar under alla omständigheter i enlighet med Herrens vilja. Rättfärdighet åtföljs alltid av lycka och framgång medan orättfärdighet utan tvekan resulterar i sorg. Be mig därför inte att avsäga mig mitt löfte.”

Satyavati svarade inte. Bhishma höll orubbligt fast vid sanning och rättfärdighet. Det han sagt var riktigt. Hon böjde sitt huvud medan han fortsatte: ”I vilket fall som helst tycks ödet ha försett oss med en lösning som överensstämmer väl med religionens bud. Om den ryktbare Vyasadeva avlar barn med drottningarna så blir det vår räddning. Låt oss be för att allt går väl.” Hon nickade. Det var hon som hade kallat på sin förstfödde son, den store rishin Vyasadeva. Satyavati

hade fått ta mod till sig innan hon avslöjade hur denne visman fötts som hennes son då hon fortfarande var en jungfru. Hon hade hemlighållit denna händelse i många år utav rädsla för vad man skulle säga om henne, men hon kom fortfarande ihåg hur den himmelske rishin Parashara en dag hade färdats med hennes båt och avlat den store Vyasadeva i hennes moderliv. Parashara hade sagt till henne att ödet ämnade ge henne en hög rang, och att han gav henne en ryktbar son som skulle komma att spela en framträdande roll i framtiden. Därefter hade Parashara gett henne välsignelsen att hon skulle få behålla sin jungfrudom till och med efter deras förbindelse, och det var också han som hade välsignat henne med den himmelska väldoft som trollbundet Shantanu.

Satyavati gick långsamt fram och tillbaka över mosaikgolvet i den stora salen, som lystes upp av hundratals gyllene oljelampor. De höga väggarna pryddes av vackra målningar föreställande hennes förfäder, från den mäktige kung Kuru och framåt. Samtliga hade varit mäktiga kejsare som härskat över hela jorden. Kurudynastin skulle säkerligen inte nå sitt slut vid den här tidpunkten. Satyavati sade: ”Jag har bett för det här kungarikets välgång ända sedan mina söners bortgång. Det är min övertygelse att vi alla kommer att kunna ta vår tillflykt till Vyasadeva. Trots det känner jag stor fruktan då jag ser de motgångar som ödet gett oss.”

Satyavati kände djupt för kungariket och Shantanus ätt. Hennes handlande styrdes fortfarande av den kärlek hon hyste för den bortgångne monarken.

Det var i sanning en försynens skickelse att rishin Parashara hade gett henne Vyasadeva, som efter sin födelse genast nått vuxen ålder och lämnat henne med orden: ”Kära moder, om du någonsin hamnar i svårigheter behöver du bara tänka på mig. Jag ska genast komma till dig, oavsett var jag befinner mig.”

Medan Bhishma och Satyavati samtalade öppnades Ambikas dörr och Vyasadeva kom ut. Bhishma bugade sig ned vid hans fötter, och Satyavati frågade ängsligt: ”Kommer drottning Ambika att få en rikt begåvad son?”

Vismannen höjde välsignande sin hand då Bhishma reste sig upp, och som svar på Satyavatis fråga sade han: ”Drottningen kommer att få en son med en styrka som motsvarar den hos tiotusen elefanter. Han kommer att vara ytterst intelligent, vis och framgångsrik. Han kommer att få hundra söner. Men på grund av det misstag som hans moder begick så kommer han att födas blind.”

Satyavati blev förfärad. ”Hur skulle en blind son kunna bli kung i kuruernas ätt?” frågade hon.

Vyasadeva förklarade att han hade kommit till Ambika med föresatsen att avla en i alla avseenden värdig son, men drottningen hade slutit sina ögon utav rädsla då hon såg honom. Då vismannen gått med på att avla en tronarvinge hade han föreskrivit att drottningen måste godta honom trots hans motbjudande tillstånd. Satyavati hade kallat till sig honom från Himalayas berg, och han hade kommit till henne direkt från sitt utövande av sträng självtukt. Han varken badade eller tvättade sig, och detta ovärdade tillstånd var en del av hans asketiska löften. Han sade: ”Jag skulle ha besökt drottningen i en vacker gestalt smyckad med juveler om hon först iakttagit ett religiöst löfte under ett helt år. Men du ville att hon genast skulle bli havande. Därför ställde jag dessa villkor.”

Satyavati förbannade sin otålighet. Hon hade inte velat vänta. Utan en tronarvinge befann sig kungariket i ständig fara. Gudarna var inte välvilliga mot ett land som saknade en regent; till och med regnet föll oregelbundet. Av den anledningen hade hon bett Vyasadeva att genast komma till drottningen, och nu hade detta skett. En blind son! Hur skulle han någonsin kunna bli kung?

”Du måste ge Kuruätten ännu en kung”, bönföll hon honom. ”Vår position är alltför osäker annars. Var snäll och besök Ambalika, den andra drottningen.”

Vyasadeva tittade medlidsamt på sin ängsliga mor och lugnade henne. Han skulle snart återvända för att avla ännu ett barn. Allt hon behövde göra var att kalla på honom när Ambalika var beredd att ta emot honom. Därefter försvann Vyasadeva från platsen. Satyavati vände sig om till Bhishma och sade: ”Det var detta jag var rädd för.

Nu måste jag be Ambalika att ta emot vismannen. Jag ber om att hon ska lyckas bättre än sin syster.”

Efter en månad blev Vyasadeva på nytt kallad till palatset. Ännu en gång anlände han i samma motbjudande tillstånd, direkt från sin självtukt. Satyavati visade honom vägen till Ambalikas sängkammare, och han gick direkt in. Drottningen blev stel av fasa när den gräslige vismannen närmade sig henne, trots att hon blivit varnad av sin syster när det gällde hans tillstånd. Hon bleknade av rädsla men höll sina ögon öppna medan hon tog emot honom.

Vyasadeva sade sedan till den skräckslagna drottningen: ”Du bleknade då du såg mig, varför din son också kommer att vara blek. Han ska därför kallas Pandu, ’den bleke.’” Rishin lämnade därefter rummet. Utanför träffade han sin mor, som frågade om barnet. Vyasadeva sade att en mycket kraftfull pojke skulle födas, men han skulle komma att bli blek.

Satyavati blev på nytt orolig. Skulle barnet vara blekt? Vad menade Vyasadeva? Det var fortfarande något som var fel. Och i vilket fall som helst skulle kungariket vara i en osäker position med blott en kvalificerad prins, även om det inte var något fel med det här barnet. Vyasadeva borde göra ännu ett försök. Hon bad honom att besöka Ambika ännu en gång. Drottningen skulle komma att ha sina ögon öppna den här gången, då hon nu visste vad som väntade. Vyasadeva log och svarade: ”Må det bli så. Jag ska återvända en kort tid efter att hon fött sitt första barn.”

Så småningom födde Ambika ett blint barn som gavs namnet Dhritarashtra. Ambalika födde ett blekt men strålande barn med flera lyckobådande tecken på sin kropp, och i enlighet med Vyasadevas ord fick han namnet Pandu. En tid därefter kom vismannen återigen till palatset, nu för att besöka Ambika en andra gång.

Drottningen var förskräckt över att åter behöva ta emot den ryslige rishin. Hon sökte upp en nära vän, en tjänarinna, som hon bad ta hennes plats. Hon gav tjänarinnan sina egna smycken och de finaste klädnader, och lät henne vänta på vismannen i sängkammaren.

Rishin kom in i rummet på samma sätt som de tidigare gångerna, trots att han kände till hur allting förhöll sig. Tjänarinnan reste sig respektfullt så snart hon såg den upphöjde vismannen, och hon bugade sig ned vid hans fötter och fick honom att sätta sig bekvämt. Efter att varsamt ha tvättat hans fötter bjöd flickan honom flera välsmakande maträtter. Vyasadeva var tillfredsställd. Efter att ha legat hos henne sade han: "O välvilliga flicka! Du ska inte längre vara en tjänarinna. Den son du kommer att få från vår förbindelse kommer att vara vis, lyckosam och den främste av alla intelligenta män på denna jord."

Även denna gång väntade Satyavati utanför sängkammaren när vismannen kom ut. "Drottningen svek mig och sände istället sin tjänarinna", sade han. "Flickan tog emot mig på det mest respektfulla sätt, och kommer därför att få ett lyckobringande barn. O moder! Nu ger jag mig av för att fortsätta min självtukt. Jag återvänder när du behöver mig, men jag kommer inte att avla några fler barn." Vyasadeva försvann, och Bhishma och Satyavati begrundade hans ord.

Tjänarinnan födde ett barn som gavs namnet Vidura, som senare skulle bli den främsta ministern och rådgivaren inom Kurus kungahus. Han uppfostrades tillsammans med sina två bröder, och pojkarna växte upp likt strålande gudar. Alla var övertygade om att kungariket var tryggt. Lycka och välgång rådde överallt, då gudarna i rikligt mått välsignade kungariket. Bhishma fungerade som regent medan pojkarna växte upp.

Dhritarashtra var den äldste av pojkarna, men hans blindhet hindrade honom från att bli kung. Vidura kunde inte heller bestiga tronen, eftersom han fötts av en tjänarinna. Pandu var däremot en värdig monark i alla avseenden, och då han nått lämplig ålder installerades han på kuruernas tron. Pandu överglänste alla män i bågsytte, och blev snart skicklig inom de vediska vetenskaperna diplomati och ledarskap.

De tre bröderna uppfostrades kärleksfullt av Bhishma och gavs bästa möjliga utbildning. Dhritarashtra uppvisade ofantlig kroppslig styrka och Vidura var vis redan från barndomen, precis som Vyasa-deva förutsagt.

Viduras böjelse för religion och moral saknade motstycke. Då han nått vuxen ålder brukade till och med den lärde Bhishma rådfråga honom. Så kom det sig att Bhishma en dag sökte upp Vidura och sade: "Vi borde försäkra oss om att vår ädla ätt inte återigen ska behöva hotas av utdöende. De två prinsarna är giftasmogna. Jag har hört att det finns tre prinsessor som är värdiga att knytas till vårt kungahus. O vise Vidura! Säg mig vad du anser om detta."

Bhishma sade att det fanns en prinsessa som hette Kunti i yadurnas kungahus. Kungen i bergsriket Suvala hade en dotter vid namn Gandhari, och i kungariket Madra fanns en prinsessa som hette Madri. Han föreslog att Kunti och Madri kunde sökas till Pandu och Gandhari till Dhritarashtra.

Vidura förde samman sina handflator och svarade: "O herre! Du är vår fader, beskyddare och lärare. Du bör göra vadhelst du anser vara lämpligt för vår dynastis välgång."

Bhishma gick fram och tillbaka i sitt rum i palatset. Han hade hört att Gandhari hade fått en välsignelse från Shiva som sade att hon skulle få hundra söner. Hon skulle säkerligen bli en bra hustru till Dhritarashtra, som hade välsignats på ett liknande sätt av Vyasadeva. Hundra söner avlade av denna kraftfulla prins skulle både vara en stor tillgång för kungadömet och säkerställa Kurudynastins fortlevnad. Bhishma såg genast till att sändebud gav sig av till Suvala för att be om Gandharis hand.

Kung Suvala tvekade då han hörde Bhishmas förfrågan. Hur skulle hans dotter kunna gifta sig med en blind prins? Men Suvala övervägde trots allt möjligheten, eftersom Dhritarashtra tillhörde den ärorika Kuruätten som härskat över världen under tusentals år. Suvala samtyckte till giftermålet efter att ha beaktat kuruernas ryktbarhet, ädla börd och rättfärdighet. Han lät sin son Shakuni föra Gandhari till Hastinapura. När prinsessan hörde att hon skulle gifta sig med den

blinde Dhritarashtra band hon för sina ögon med en bindel, då hon inte på något sätt ville vara överlägsen sin herre.

Shakuni överlämnade sin vackra syster till Dhritarashtra tillsammans med en mängd gåvor från Suvala. Efter att ha hedrats av Bhishma steg han upp i sin gyllene vagn och återvände till sin fars kungarike. Gandhari blev genast hängiven sin make. Hon tillfredsställde honom på alla sätt genom sin omsorg, hon anspelade inte ens på andra män när hon talade och hennes ögon var ständigt täckta av bindeln.

När nu Dhritarashtra var gift kunde Bhishma ägna sin uppmärksamhet åt Pandus giftermål. Han hade hört att prinsessan Kuntis far snart skulle hålla ett svayamvara, en ceremoni där en prinsessa själv väljer ut sin blivande make. Denna prinsessa var känd för sin skönhet och sina kvinnliga kvalifikationer, och tillhörde den ädla Yaduätten. Bhishma sade till Pandu att genast ge sig av till svayamvara-ceremonin för att försöka vinna Kuntis hand.

Kungen satt upp på en stor mörk häst och red snabbt till det sydliga kungarike där Kuntis far Kuntibhoja regerade. Likt ett stolt lejon gick han med beslutsamma steg in på svayamvara-arenan. Pandu var bredbröstad och hade ögon som liknade dem hos en rasande tjur, och då de närvarande kungarna såg honom tyckte de att han liknade guden Indra. Han överglänste alla de andra monarkerna på samma sätt som när solen går upp på morgonen och får stjärnorna att förblekna. Kunti fylldes av starka känslor då hon såg att den mäktige regenten från Hastinapura tittade på henne. Darrande av sinnesrörelse gick hon långsamt fram till honom och placerade blygt bröllopsgirlanden runt hans hals.

Ett svayamvara slutade nästan alltid i strider, men kungarna och prinsarna övergav nu alla tankar på att försöka tävla med den mäktige Pandu om prinsessan, trots att de alla ville ha hennes hand. De satt upp på sina hästar eller klev upp i sina vagnar och återvände helt enkelt längs den väg de kommit. Kuntibhojas ansikte lyste av förtjusning när han gick ned från den kungliga tribunen och in på arenan. Han visste att det inte fanns något bättre parti för hans dotter. Kungen förberedde genast ceremonin och gav stora rikedomar till Pandu.

Efter ett par dagar gav sig paret av till Hastinapura tillsammans med ett stort följe, vars många färggranna vimplar fladdrade i vinden. Pandu satt bredvid Kunti i en skinande, gyllene vagn. Soldaterna slog på trummor och trumpetade högljutt i sina snäckor under färden. Paret anlände slutligen till huvudstaden, där de togs emot med pomp och ståt. Ett stort antal brahmaner, medlemmar av den prästerliga klassen, uttalade välsignelser över dem längs stadens gator.

Bhishma var överlycklig då han såg att Pandu vunnit den vackra prinsessan, men kände att kungen behövde ännu en drottning. Gandhari hade fått en välsignelse som innebar att hon skulle få hundra söner, men Kunti hade inte fått någon motsvarande förmån. Bhishma ville försäkra sig om att monarken välsignades med kraftfulla söner. Han begav sig därför till Madras kungarike för att på Pandus vägnar söka Madris hand. Hon beskyddades av sin bror, kung Shalya.

Bhishma och hans följe togs respektfullt emot av Shalya, som förde in honom i sitt palats och bjöd honom sitta ned på en vackert smyckad tron. Kungen tvättade därefter hans fötter och erbjöd honom den sedvanliga välkomstdrycken. När denna mottagning avslutats sade Bhishma: "O kung! Jag har kommit hit i avsikt att finna en ungmö. Jag har hört att du har en ryktbar och kysk syster, och jag har valt ut henne åt kung Pandu. Var vänlig och säg om du samtycker till detta arrangemang."

Shalya svarade att Kuruätten var mer än värdig att ingå en allians med hans egen ätt. Det fanns emellertid en gammal sedvänja inom hans familj som innebar att ingen flicka kunde överlämnas till giftermål om inte friaren erbjöd en gåva.

Bhishma hade redan hört talas om denna tradition, som gick ända tillbaka till den mäktige guden Brahma. Han var förberedd på detta och sade därför till Shalya: "Den självfödde skaparen Brahma har gett sitt samtycke till er sedvänja. Jag har därför inga invändningar mot den. Ta vänligen emot de gåvor jag fört med mig."

Bhishmas män bar därefter in högvis med guldmünt, pärlor, koral- ler och ädelstenar av olika färger och placerade alltsammans framför Shalya. Bhishma gav honom också hundratals elefanter, hästar och

vagnar, och Shalya tog förtjust emot all denna rikedom. Kungen överlämnade sedan Madri till Bhishma, som återvände till Hastinapura och lät utföra bröllopsceremonin.

Pandu gav sina hustrur var sitt utsökt palats och hängav sig åt njutning tillsammans med dem båda. Då han roade sig i palatsets parker liknade han en invånare från de himmelska världarna som kommit dit med sina två vackra gemåler.